

Huuhkajan kolkko äännähtely, susien valittava ulvonta, puiden havina ja muut yön äänet täyttävät ympäristön. Saman ympäristön joka kylpee kapean kuun vähäisessä valossa. Vähäisessä valossa pakkasen kuolettamat puut näyttävät kovin uhkaavilta niiden varjostaman polun kulkijalle. Kulkija kietoo paksua matkaviittaansa tiukemmin ympärille tuulen purressa kovempaa. Viitan väriä ei kalpea ja vähäinen kuunvalo paljasta, mutta tumma se on. Vähäisessä valossa on myös vaikea kertoa viittaaan kääriytyneestä kulkijasta – mies vai nainen? nuori, vanha? Todennäköisesti mies vartalon muodoista päätellen, ikä täysin tuntematon jos ei kasvoja näe.

Metsän synkeä ja pelottava ilmapiiri ei kulkijaa haittaa. Matkansa alussa hän vielä eteni ripeästi, mutta vähitellen askeleet hidastuivat nykyiseen pohtivaan tahtiin. Matkan alku vainoaa vaikka kuinka sen tahtoisu unohtaa.

Askel.

”Oliko kaikki vaiivan arvoista?”

Askel.

”Oliko elämä hohdokkaampaa?”

Askel.

”Maistuiko valta niin mahtavalta, että sen eteen saattoi antaa mitä tahansa?”

Askel.

Menneisydessä, kaukana vaikka vain päivä sitten, hän oli suuri hallitsija, maan ääriin ulottuvan valtakunnan keisari. Menneisydessä, kauempana, valtakunta oli kukoistanut. Vaikka maa oli rautanyrkin alla, kansa palvoi keisaria ja teki työnsä kunnialla. Menneisydessä, valtakauden alussa, hän oli saapunut tähän sortuneeseen maahan ja rakentanut kaiken alusta uudelle pohjalle. Hän ansaitsi lähes jumalaisen asemansa.

Askel.

”Miten valta olisikaan voinut säilyä ikuisesti?”

Askel.

”Miksi ei olisi voinut tyytyä yhteen elinikään?”

Askel.

”Kannattiko uhrata arvostus ja palvonta myytin vuoksi?”

Askel.

Kaikki vanhenee, kuihtuu ja kuolee. Hän ei tahtonut kuihtua, ei kuolla eikä kadota. Tämä oli hänen valtakuntansa, nostettu tyhjistä ja kasvatettu, kukaan muu ei sitä ansainnut. Mitä lähemmäs tultiin tätä hetkeä, sen enemmän aikaa hän vietti poissa istuimeltaan, etsien kuumeisesti tietoa. Ulkopuolella maa muuttui vähitellen vitsausten kuristuksessa ja kansan palvonta heikkeni päivä päivältä. Pian koko maa oli kuolemassa ja riutui, sodan uhka lähestyi pohjoisesta. Viimeinen

vuosi vierähti käyntiin.

Askel.

”Opinko mitään?”

Askel.

”Oliko kaikki tieto turhaa?”

Askel.

”Mistä löytyisi koti kurjalle?”

Askel.

”Mihin vie tämä polku?”

Askel.

Kylmä tuuli puhalsi yhä ilkeästi. Se oli puhaltanut koko yön siitä asti kun kulkija oli hiljaa poistunut palatsistaan. Hän oli hiipinyt pois kuin varas pelätessään kansan tuomiota. Siitä asti oli synkkä metsä ollut hänen turvanaan ja yön kolkot äänet seurana. Puun oksalla istuvan huuhkajan silmät kiiluivat pimeässä muistuttaen vihasta, mutta myös voimasta. Kerran paloi tuli hänenkin silmissään.

Askel.

”Olivatko liekit liikaa?”

Askel.

Askel.

Askel.